

РЕШЕНИЕ

№ 2097

гр. София, 21.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 26.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **13743** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. 10а от Закона за чужденците в Република България.

Образувано е по изпратена по подсъдност жалба на Д. И.,гражданин на Република С. М., чрез адв. М. И. , със съдебен адрес [населено място], [улица], кантора 21 срещу отказ за издаване на виза „Д“, издаден от завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в С.,изх. № SKP 19000538.

В жалбата са въведени отменителните основания по чл.146,т.3 и 4 АПК,чието осъществяване е аргументирано с твърдения, че актът противоречи на правото на уважение към семейния живот.Твърди се,че отказът е неясен и немотивиран. Поддържа се, че отказът не отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 1 и ал. 2, т. 4 АПК, доколкото единствено била изписана хипотезата на правната норма, без същата да е свързана с конкретни фактически обстоятелства.Жалбоподателят счита ,че формално е извършена проверката на заявления от него адрес за пребиваване в Република България и не са били положени усилия да се установи контакт със съпругата му.Иска се отмяната на постановения отказ.

Жалбоподателят, редовно призован, се явява в открито съдебно заседание,представлява се от адв. И., и поддържа жалбата. Претендира присъждане на разноски. Представя списък по чл. 80 ГПК и писмени бележки.

Ответникът, чрез процесуалния си представител юрк. Р Д. оспорва допустимостта на жалбата с аргумент от чл.10,ал.4 ЗЧРБ. При условията на евентуалност излага съображения за валидността на отказа,за спазване на процедурата по чл.30

НУРИВОВР и Инструкция КОВ 04 02 351/15.08.2013г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи. Поддържа, че свидетелските показания са неотнормими към преценката на административния орган, те не опровергават доказателствената сила на направените констатации на службите за административен контрол както към момента на кандидатстване за виза за дългосрочно пребиваване, така и към момента на вземане на решение за отказ за издаване на виза. Не претендира присъждане на разноски в производството и представя писмени бележки.

Софийска градска прокуратура не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релеванните с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства и на основание чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК провери изцяло законосъобразността на обжалвания административен акт, намира за установено следното от фактическа страна:

На 30.09.2019г.жалбоподателят е подал в посолството на Република България в С. заявление вх. № 19000538 за издаване на виза тип „D” (за дългосрочно пребиваване). Не е попълнил т.29 от формуляра – цел на пътуването.Посочил е, че приемащо лице е И. А. Ц., [улица],обл. П.,общ. Септември. Към заявлението е приложил копия от националния си паспорт, от личната карта на съпругата си Стойка С. И.,декларация с нотариална заверка на подписа рег. № 2317/28.05.2019г.,изходяща от Стойка С. И.,в която е посочено, че гражданският брак, който е сключила(не се сочи с кое лице и на коя дата) не е сключен единствено с цел заобикаляне нормите регламентиращи режима на чужденците в РБългария и получаване на разрешение за пребиваване. Приложена е и втора декларация от Стойка С. И. ,с нотариална заверка на подписа и рег. № 2401/30.09.2019г.,в която тя заявява че разполага с необходимите финансови и материални средства и без затруднение може да осигури издръжката на съпруга си Д. И. в Република България,поема изцяло издръжката му, декларира че бракът им е действителен и не е сключен с цел за пари или друга форма на материално облагодетелстване.Приложен е и договор за наем, сключен на 26.09.2019г.,между заявителя и И. А. Ц./посочен като приемащо лице/с нотариална заверка на подписите на договарящите се, рег. № 12025/26.09.2019г.,за възмездно ползване за срок от една година, на недвижим имот, представляващ 1/2 ид.ч. от масивна жилищна сграда,със застроена площ от 90 кв.м.,като 38 кв.м. са на два етаж, а останалата част от 52 кв.м. са на един етаж, находящ се в [населено място],обл. П.,общ. Септември, [улица] ,при месечна цена 80 лева.Според удостоверение, издадено от Основен съд С. I на 29.05.2019г.спрямо Д. И. са постановени влезли в сила осъдителни присъди на територията на Република С. М. - К 266/07 от 04.04.2008г.,лишаване от свобода за срок от 3 месеца, по член 236,параграф 1 от НК на Р. и К.бр.109/15 от Основен съд СкопиеI на 17.06.2015г., условна присъда по чл.236,параграф 1,2 от НК -2 години, условно –срок 5 години. От представено удостоверение за сключен граждански брак се установява, че на 11.02.2015г., в [населено място] ,общ.Септември,обл. П. е сключен граждански брак между оспорващия Д. Р. И. и Стойка С. И..

В Докладна записка, рег. № 312р-18950/10.10.2019г.на мл. полицейски инспектор Д. Ф. в група”Миграция”-П. е отразено, че относно съгласувателна процедура на македонския гражданин Д. И., на 09.10.2019г. е извършена проверка на адреса в [населено място], ул.Отец П.” № 34. Проведена е беседа с домакина, посочен от

заявителя- И. Ц. , който разказал, че не живее на адреса, а на [улица]. Всъщност на посочения в заявлението адрес живеят неговите родители, братя и сестри. Обяснил, че чуждия гражданин го бил помолил за услуга да даде адреса си под наем като жилище като му обяснил, че няма да живее или да пребивава в него, а само за да може да кандидатства за българска виза. Заявил, че той му бил задължен заради услуги получени в Италия както и че не е виждал съпругата Стойка И. скоро и не знае дали е в България. В докладната записка се сочи и че на заявения адрес в [населено място] , [улица] са регистрирани общо 22 –ма души, както и че при направената справка в АИС-МВР е установено, че срещу домакина И. А. Ц., има 14 заявителски материала, свързани с кражби, наркотици и фалшиви документи, както и две съдебни производства в Германия, по които същия е обвиняем. Изразено е становище, че от събраната информация следва извод, че не може да бъде доказана целта и условията на планирания престой на чуждия гражданин в РБългария, най - вероятно сключения брак е фиктивен, предвид наличните данни ,че страната ни ще се ползва като транзитен пункт за миграция към трета държава. Становището на директора на ОДМВР-П., обективизирано в писмо рег. № 312р-21019/04.11.2019г. до директора на Дирекция „Миграция“е за отказ на основание чл.10,ал.1,т.17 и 22 ЗЧРБ да бъде издадена виза за дългосрочно пребиваване на гражданина на Република С. М.- „не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит“; „има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава”.

Видно от Стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза ,анулиране или отмяна на виза, приложение № 7 към чл.34 ал.1от НУРИВОВР, с адресат оспорващия Д. И. от Посолството на Република България в С.,Република С. М.,подписано от завеждащ консулска служба С. К.,заявителят е уведомен, че издаването на виза е отказано. Отразените в акта правни основания са чл.10,ал.1,т.17 и т.22 ЗЧРБ-„целта и условията на планирания престой не са доказани. Налице е информация ,че целта на апликанта е да използва Р България, като транзитен пункт за миграция към трета страна. Фиктивен брак и адрес, Изложеното дава основание да се заключи че заявителят е изпълнил формално изискването на закона ,като е декларирал неверни данни поради което визата следва да бъде отказана.”

С оглед изясняване спора от фактическа страна са събрани и гласни доказателства – свидетелски показания на двама свидетели.

Разпитана в открито съдебно заседание на 26.02.2019г.съпругата на оспорващия Стойка И. разказа, че са се запознали с Д. в Италия, работели са сезонна работа ,сключили са брак през 2015г. в [населено място], но не си спомня датата, знае че има сключен договор за наем, но не си спомня името на наемодателя, договорът е безсрочен и ползвали горния етаж –хол, стая и баня, нямали друго жилище ,друг не ползвал имота , миграционните служители не са ги търсили на адреса, не са я търсили и по телефон, в момента работи в Италия почти през цялата година , на всеки три месеца влиза и излиза . В Италия работи и Д. И.. Купила е парцел в [населено място], но няма построена къща в този имот. Познавала дъщерята и сина на Д. ,които дошли в [населено място] след като сключили брак.

Св. В., разпитан в открито съдебно заседание на 26.02.2019г. разказа, че неговата дъщеря е омъжена за сина на Стойка, знаел че Стойка и Д. са женени , познава Д. от 5-6 години, двамата със Стойка работят в Италия и си идват само за празниците, като са в [населено място] живеят в къща срещу гробищата , те си я направили, тяхна била

.Не знае да са живели на друг адрес.Чували се по телефона ,той(свидетеля) преди бил в Италия, а сега във Франция.

Показанията на свидетелите в частта на реалните брачни отношения между съпрузите съдът цени с повишена критичност, предвид, че твърденията им, за адреса на семейното жилище са взаимно изключващи се и противоречат на официален свидетелстващ документ –докладна записка на мл. полицейски инспектор Д. Ф. в група”Миграция”-П..

Стандартният формуляр, с дата 07.11.2019г. е съобщен на адресата си на 15.11.2019г. Жалбата срещу отказа е постъпила в АС Пазарджик, в срока по чл.149 АПК, на 26.11.2019г.

При така установените факти, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от активно легитимирано лице, в срока по чл.149 ал.1 АПК,срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт. С отказа се засяга правото на личен и семеен живот по чл. 8 от ЕКПЧОС, поради което чл.10а, ал. 4 от ЗЧРБ е неприложим.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

В съответствие с нормите на чл. 9г ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим/НУРИВОВР/, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България. По аргумент от чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, т.е. предвидена е възможност за делегиране на правомощието за постановяване на отказ за издаване на виза. В процесния случай в оспорения акт се сочи, че е подписан от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в С., Република С. М.. Съдът намира че с оглед изискванията на чл.9г ЗЧРБ, приложените заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. на министъра на външните работи и заповеди № 9/03.01.2019г. и №19/03.01.2019г. на посланика, оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен административен орган, в рамките на предоставените му правомощия.

Същият е постановен в съответствие с изискването за форма – издаден е в писмена форма/ стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза,анулиране или отмяна на виза/, съдържат се реквизитите по приложение № 7 към НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК,в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 17 и т.22 ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване.

Горното налага извод за съответствие на оспорения административен акт с изискванията за форма, установени в нормата на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 АПК.

Съдът не установява допуснати в хода на административното производство нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените, съставляващи основание за неговата отмяна по аргумент от нормата на

чл. 146, т. 3 АПК.

Актът съответства на материалния закон и неговата цел по следните съображения:

В разпоредбите на чл.10,ал.1 ЗЧРБ са регламентирани фактически основания,при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е визирал две от тях. Съгласно чл.10, ал.1,т.17 ЗЧРБ отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец ,когато не докаже целта и условията на планирания престой. Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е обусловен от кумулативната даденост на две фактически основания –да бъдат утновени от една страна целта на планирания престой, а от друга –условията за него.

Предвид, че жалбоподателят не е посочил в заявлението си за издаване на виза цел на пътуването , наличието на удостоверение за сключен граждански брак, договор за наем на недвижим имот и декларация на неговата съпруга сочи , че Д. И. желае да пребивава в РБългария със своята съпруга.

При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните органи притежават широка свобода на преценка за условията за прилагане чл.32, §1 от Визовия кодекс /Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на Общността/, както на релевантните факти, за да могат да установят дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза. Намерението на законодателя на Съюза да остави голяма свобода на преценка на посочените органи следва от чл.21, §1 и на чл.32, §1 от Визовия кодекс — разпоредби, които задължават тези органи да „преценяват дали кандидатът представлява риск за незаконна имиграция“, и да обръщат специално внимание на определени аспекти от положението, в което се намира последният, и да установят дали са налице „основателни съмнения“ относно определени обстоятелства. Съществува принцип на международното право, известен като една от характерните прояви на държавния суверенитет, съгласно който държавите имат право да контролират влизането на тяхна територия на лица, които не са техни граждани. Макар държавите членки да са се съгласили да се откажат от прилагането на такъв принцип по отношение на европейските граждани, чиято свобода на движение е гарантирана с „основната конституционна харта“ на Съюза, това не е така по отношение на достъпа до териториите на държавите членки на граждани на трети страни, още повече когато липсва позоваване на каквато и да било тясна семейна връзка с гражданин на Съюза. СЕС е постановил, че автоматичният отказ, изискван от държавите—страни по Конвенцията за прилагане на Шенгенското споразумение в случай на неспазване от страна на кандидата на условията за влизане, е „израз на принципа на сътрудничество между договарящите държави, който е в основата на достиженията на правото от Шенген и е необходим за функционирането на система за интегрирано управление, което гарантира високо и единно равнище на контрол и наблюдение като следствие от свободното преминаване на границите в рамките на Шенгенското пространство“.

Доколкото жалбата се възприема за допустима по силата на чл.10а, ал.4 ЗЧРБ, съдът дължи произнасяне и по съдържащото се в нея оплакване за нарушение на правото на личен и семеен живот на Д. И.. Съгласно чл.8 ЕКПЧОС и чл.3 от Протокол № 4 към нея всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция. В Решение по дело С. съдът признава основното право на семеен живот като част от общите принципи на правото на ЕС.

Той стига до този извод, позовавайки се на практиката на ЕСПЧ. В Решение по дело В. ЕСПЧ приема, че „извеждането на лице от страната, в която живеят близки членове на неговото семейство, може да съставлява нарушение на правото на зачитане на семейния живот, гарантирано в чл.8, §1 ЕКПЧОС. Понятието „семейство“ съгласно ЕКПЧОС се свежда най-вече до основната част от семейството, която в случая включва жалбоподателя и неговата съпруга. Установената практика на ЕСПЧ също е в смисъл, че отделянето на лице от членовете на неговото семейство е допустимо единствено когато се установи, че то е „необходимо в едно демократично общество, т. е. е обосновано от императивна обществена потребност, и по-специално е пропорционално на преследваната легитимна цел“. Прилагането на чл.8, § 2 ЕКПЧОС, който въвежда дерогация на правото, гарантирано от чл.8, §1 ЕКПЧОС, води до извършването на проверка за пропорционалност, която отчита (по-специално) обстоятелства като момента на установяване на семейството, добросъвестността на жалбоподателя, културните и социални различия на държавата, в която членовете на семейството ще бъдат отведени, и тяхната степен на интеграция в обществото на договарящата държава.

В разглеждания случай от събраните по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е сключил граждански брак с българската гражданка Стойка И. на 11.02.2015г., след запознанство в Италия, където и двамата са били ангажирани със сезонна работа, че след брака няма данни да са живели като съпрузи в общо домакинство в Италия; че проверката на органите на група „Миграция“ – ОДМВР П. не е установила на адреса, сочен в заявлението и в съпровождащите го книжа нито наемодателя, нито съпругата Стойка И.; че постоянният адрес на Стойка И. е [населено място], [улица]; че същата не е декларирала настоящ адрес; че на заявления адрес [улица] са регистрирани общо 22 –ма души, роднини на приемащото лице И. А. Ц.. От доказателствата по делото не може да се приеме, че жалбоподателят разполага с достатъчно финансови средства за издръжка, които да му позволят да води нормален живот на територията на страната, нито че същият има намерение да се установи продължително или постоянно в Република България. Няма данни и за финансовите възможности на съпругата му. Всъщност св. Ст. И. заяви, че както тя така и съпруга и работят в Италия от години, тя не работи в РБългария – няма работа и не планира да търси такава. От събраните доказателства и от съдържанието на интервюто несъмнено се установява обстоятелството, че бракът е фиктивен и сключен единствено с цел заобикаляне на правните норми уреждащи статута на чужденците в Република България, като по този начин се обоснова и извода за законосъобразност на обжалвания отказ. Като се отчетат посочените по горе обстоятелства, се установява наличието на обстоятелства за дерогация на правото по чл.8, ал.1 от Конвенцията. Не са установени по безспорен начин нито целта, нито условията на планирания престой – чл.10, ал., т.17 ЗЧРБ. Обосновава се извод на злоупотреба с права от страна на жалбоподателя предвид обстоятелството, че административният орган е представил убедителни доказателства за недобросъвестност от страна на Д. И.. За случая ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза, конкретно и на основание по т. 22, ал. 1 на чл. 10 ЗЧРБ (Налице е информация, че целта на апликанта е да използва Р България, като транзитен пункт за миграция към трета страна) и е изложил мотиви в подкрепа на този извод. Мотивите и представените от ответника писмени доказателства дават основание на съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност на отказа. Коментираният по – горе факти и

обстоятелства несъмнено представляват, по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 22 ЗЧРБ данни, че целта на Д. И. да влезе в РБ е да използва страната – член на ЕС като транзитен пункт за миграция към трета държава. Тези данни не се опровергаха по време на съдебното производство, от ангажираните от страна на жалбоподателя гласни и писмени доказателства.

По изложените по-горе съображения съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, при спазване на изискванията за форма и съдържание, без да са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и при правилно приложение на материалния закон. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора разноски се следват само на ответника но не е дължимо присъждането на такива от съда при липса на заявено искане.

Така мотивиран ,съдът

РЕШИ:

Отхвърля жалбата на Д. И., гражданин на Република С. М., [дата на раждане] , със съдебен адрес [населено място], [улица], кантора 21, срещу отказ за издаване на виза № SKP 19000538, издаден от завеждащ консулска служба при Посолство на Република България в С., обективиран върху стандартен формуляр с дата 07.11.2019г. Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: